

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от М Г Ц, ЕГН *****, с адрес гр.Е, кв.“О“ №, ет., ап., против наказателно постановление №22-4332-006715/19.04.2022 г., издадено от Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, с което на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДвП; и на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл.105, ал.1 от ЗДвП.

Жалбоподателката оспорва процесното НП, като неправилно и незаконосъобразно издадено, поради допуснати съществени процесуални нарушения.

Навежда доводи за неправилно приложение на материалния закон по отношение на наложеното ѝ наказание за деянието по чл.162, ал.1 от ЗДвП, доколкото в АУАН е посочено, че притежава българско СУМПС, но не и откъде е издадено, а в НП е посочено от къде е издадено българското СУМПС, но не и дали е валидно към датата на съставяне на акта. Същевременно, като основание за съставяне на АУАН и НП е посочено, че управлява МПС с чуждестранно СУМПС, без същото да е подменено след пребиваване в РБългария повече от три месеца, което разминаване отчита като основание за отмяна на санкционния акт в тази му част.

Оспорва описаната в АУАН фактическа обстановка по отношение на първото вменено нарушение. Твърди, че по време на извършената проверка е притежавала българско СУМПС, издадено от ОДМВР-Плевен, което не е носела в себе си, поради което деянието съответства на друго административно нарушение – такова по чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП, а не по чл.162, ал.1 от ЗДвП, за което не е била санкционирана. Отделно от горното, навежда доводи, че отговорността ѝ по чл.162, ал.1 от ЗДвП би могла да бъде ангажирана в хипотезата на безспорно установеното ѝ пребиваването на територията на страната повече от три месеца от датата на нейното влизане, което отрича да е така въпреки, че в АУАН и НП е описана извършена справка граничен контрол, но без да е отразено какво е установено, въз основа на нея. Отчита визираното разминаване между двата акта като допуснати съществени процесуални нарушения на разпоредбите на чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН по отношение на санкционирането ѝ за нарушението по чл.162, ал.1 от ЗДвП, довели до нарушаване на правото ѝ на защита.

По отношение на второто вменено нарушение, жалбоподателката също навежда доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати процесуални нарушения. Пзовавайки се на съдържанието на правната норма на нарушението и санкционната такава твърди, че посоченото в АУАН и НП, че управляваното от нея МПС е с ограничена видимост на предно и странични предни стъкла, без обосновка дали стойностите на затъмнение са в позволените граници и как е установено това, представлява

процесуално нарушение на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН и съставлява самостоятелно основание за неговата отмяна и в тази му част.

Жалбоподателката, както лично, така и чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – адв.К В от АК-Благоевград, след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени изцяло процесното НП, на посочените в жалбата основания. Допълнително развива съображения, че изложеното в жалбата относно липсата на данни да е пребивавала на територията на страната повече от три месеца, се потвърждава от обясненията на жалбоподателката и от показанията на разпитаните свидетели. По отношение на второто вменено нарушение навежда доводи, че от показанията на актосъставителя се установява, че не е извършил замерване на стойностите на затъмнение на стъклата, а няколко часа преди проверката, автомобилът е регистриран в КАТ, с оглед на което счита, че затъмнението на стъклата не е било в забранените стойности.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, не се представлява с съдебно заседание и не взема становище по направените възражения в жалбата и по същество на правния спор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице да обжалва процесното НП и в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН. НП е връчено на жалбоподателката на 14.06.2022 г. от служители на ОДМВР-София, но не е върнат екземпляр от разписката, съгласно данните в придружаващото преписката писмо, а жалбата е изпратена по куриер на 28.06.2022 г., видно от приложения транспортен етикет на плика, т.е. в законоустановения 14-дневен преклузивен срок, считано от връчване на НП, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Административнонаказателното производство против М Г Ц е започнало със съставяне на АУАН, Серия ГА, бл.№557892 на 30.03.2022 г. от компетентно длъжностно лице – Ж Й Й, заемащ длъжността мл.автоконтрольор при ОПП-СДВР, оправомощен със Заповед №8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, в присъствието на един свидетел-очевидец, присъствал при установяване на нарушението и при съставяне на акта – А А В, също служител на МВР, за това, че:

На 30.03.2022 г., около 15:35 часа, в гр.София, бул.“Ботевградско шосе“, с посока на движение от ул.“Боян Магесник“ към ул.“Витиня“, управлява лек автомобил „БМВ 330“, лична собственост, с рег.№СО 7567 СН, и преди кръстовището с ул.“Александър Екзарх“, са установени следните нарушения:

1.Водача управлява МПС с чуждо СУМПС /UK/ повече от три месеца

от датата му на влизане в страната, съгласно справка граничен контрол ДЧ-99, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП;

2.МПС е с ограничена видимост на предно и странични предни стъкла /фолиото демонтирано на място от водача/, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.105, ал.1 от ЗДвП.

Актосъставителят описал иззетите като доказателство за извършените нарушения – СРМПС; Справка ДЧ; 2 броя регистрационни табели с №СО 7567 СН.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателката на датата на неговото съставяне – 30.03.2022 г., срещу подпис, без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателката се възползвала от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и представила в законоустановения срок пред АНО писмени възражения против направените констатации в АУАН, в които изложила аргументи, аналогични на посочените в жалбата и приложила шест броя снимков материал на автомобил с рег.№B8880TA, доказващи видимостта отвътре и отвън.

Въз основа на направените констатации в АУАН, компетентно длъжностно лице – Началник Сектор към СДВР, ОПП-СДВР, заемащ длъжността съгласно Заповед №8121К-13312/23.10.2019 г., издадена от министъра на вътрешните работи, изрично оправомощен със Заповед №8121з-1632/02.12.2021 г., издадена от министъра на вътрешните работи, издал процесното НП №22-4332-006715 на 19.04.2022 г., с което след като възпроизвел дословно описаната в акта фактическа обстановка и преценил депозираните писмени възражения като неоснователни, наложил на жалбоподателката на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДвП; и на основание чл.185 от ЗДвП – административно наказание глоба в размер на 20 лева, за нарушение на чл.105, ал.1 от ЗДвП.

Изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена, въз основа на събраните по делото гласни доказателства: обяснения на жалбоподателката и показанията на свидетелите Ж Й и И В; от приобщените писмени доказателства: процесните АУАН и НП; ПИСМЕНИ възражения по реда на чл.44, ал.1 от ЗДвП, ведно със снимков материал; справка картон на водач; Заповед №8121к-13312/23.10.2019 г. и Заповед №8121з-1632/02.12.2021 г., издадени от министъра на вътрешните работи.

Съдът констатира, че процесните АУАН и НП са издадени от материално и териториално компетентни органи, съгласно представените два броя заповеди, по предвидения в закона ред и форма, и при спазване на сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Съдът намира, че релевираните възражения в жалбата за неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения по отношение на първото вменено нарушение на

жалбоподателката на разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП, са основателни.

Разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП въвежда императивното изискване, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Правният анализ на посочената като нарушена правна норма предполага актосъставителят и АНО да посочат по ясен и недвусмислен начин следните релевантни за състава на нарушението факти: датата, срокът на валидност и държавата на издаване на СУМПС, както и датата на влизане на съответния водач на територията на Република България. Първото е необходимо, за да се прецени дали СУМПС е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава страна по Споразумението за Европейско икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в които случаи не важи изискването за тримесечния срок по чл.162, ал.1 от ЗДвП. В конкретния случай нито в АУАН, нито в НП е посочена дата, срок на валидност и държавата на издаване на описаното само като „чуждо“ СУМПС на водача. Доколкото не е отразено в съставения акт горното обстоятелство, в показанията си актосъставителят, дори и след запознаване със съдържанието му, не внася яснота относно горните обстоятелства. Твърди единствено, че жалбоподателката е управлявала МПС със СУМПС, което не отговаря на европейските директиви. Едва от обясненията на жалбоподателката в съдебно заседание става ясно, че има издадено СУМПС във Великобритания, където живее и работи от дълги години, но тези данни не могат да запълнят празнотите в описаната в двата акта фактическа обстановка. Установяването на втория релевантен факт - датата на влизане на съответния водач на територията на Република България, е необходимо с оглед преценката дали към датата на извършената проверка на жалбоподателката – 30.03.2022 г., и на посоченото място, същата е управлявала автомобила с чуждестранно СУМПС повече от три месеца, след влизането ѝ в Република България. В конкретния случай, нито в АУАН, нито в НП са отразени такива данни. Посочено е само, че е извършена справка граничен контрол ДЧ-99, но каква е била установената информация от нея, няма яснота. В показанията си, свидетелят Йорданов принципно заявява, че жалбоподателката не е напускала страната в рамките на 90 дни, но не сочи конкретна дата на последно ѝ установено влизане. Единствено и само принципно твърди, че ако е влязла в пределите на страната от държава, която е страна-членка на Европейския съюз, чрез описаната справка граничен контрол, не биха могли да установят кога точно е станало това. От обясненията на жалбоподателката и ангажираните от нея гласни доказателства – показанията на свидетеля Василев, става ясно едва в съдебно заседание, че се е завърнала в страната около месец-два преди проверката и е влязла през Гърция с камион, заедно със свекъра си. Ответната

страна по жалбата не ангажира никакви доказателства, които да установят по безспорен и несъмнен начин на коя дата жалбоподателката, безспорно българска гражданка, е влязла в страната, за да се прецени дали същата е управлявала към датата на проверката - 30.03.2022 г. с чуждестранно СУМПС, коя е издалата го държава, за да се прецени дали попада в обхвата на забраната, повече от три месеца след влизането ѝ в страната. С оглед на горното, вмененото нарушение на жалбоподателката на чл.162, ал.1 от ЗДвП, се явява напълно недоказано.

От друга страна, съпоставяйки изискванията на закона с обстоятелствените части на процесните АУАН и НП, се налага извод, че жалбоподателката е управлявала МПС с чуждестранно СУМПС /по нейни данни издадено в Кралство Великобритания/, без да е посочено на коя дата е издадено същото, каква е неговата валидност и най-вече кога е влязла в пределите на страната, за да се прецени дали към инкриминираната дата – 30.03.2022 г., последната е управлявала със съответното чуждестранно национално свидетелство повече от три месеца след влизането ѝ в страната. В случая се касае за сериозен пропуск при описанието на релевантни и съставомерни обстоятелства, както в АУАН, така и в НП, което безспорно представлява съществено по тежест процесуално нарушение по смисъла на чл.42, т.4, т.5, съответно чл.57, ал.1, т.5, т.6 и т.7 от ЗАНН, доколкото несъмнено е възпрепятствало възможността на жалбоподателката да разбере, въз основа на кои точно факти е ангажирана отговорността ѝ, за вмененото нарушение по чл.162, ал.1 от ЗДвП, за да реализира адекватно защитата си.

Процесното НП е издадено в нарушение и на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, доколкото е приложил санкционна разпоредба, която не кореспондира на вменената като нарушена правна норма. Съгласно разпоредбата на чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП, се наказва с глоба от 100 до 300 лева, който управлява МПС, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, или след като е загубил правоспособност по реда на чл.157, ал.4, или след като СУМПС е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено". В случая нито една от изчерпателно изброените хипотези не покрива състава на нарушението по чл.162, ал.1 от ЗДвП, доколкото не се касае за неправопособен водач /видно от справката картон на водач, жалбоподателката е притежавала валидно СУМПС, издадено от ОДМВР-Плевен, съответстващо за категорията/, или за водач, загубил правоспособността си, СУМПС не е било временно отнето или обявено за невалидно, тъй като е било изгубено, откраднато или повредено. Посоченото несъответствие между нарушената разпоредба с приложената санкционна норма също представлява съществено процесуално нарушение и съставлява самостоятелно основание за отмяна на процесното НП в тази му част, тъй като е довело до нарушаване правото на защита на жалбоподателката да разбере по недвусмислен начин правното основание за

налагане на административното наказание.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че процесното НП в тази му част, следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно издадено.

Съдът намира, че релевираните възражения в жалбата за неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения по отношение и на второто вменено нарушение на жалбоподателката на разпоредбата на чл.105, ал.1 от ЗДвП, са основателни.

Разпоредбата на чл.105, ал.1 от ЗДвП въвежда императивна забрана за ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им, т.е. разпоредбата вменява две забрани: ограничаване на видимостта на посочените стъкла на автомобила и намаляване на прозрачността им. В случая, от направеното описание на нарушението в АУАН и НП става ясно, че на жалбоподателката е вменено нарушение, изразяващо се в ограничена видимост на предно и странични предни стъкла, т.е. нарушение в първата хипотеза. От направената констатацията, че „фолиото“ е било отстранено на място от водача, става ясно, че всъщност посочените стъкла са били затъмнени, което очевидно е довело до намаляване на тяхната прозрачност, доколкото се установява, че това е станало посредством поставено фолио, което жалбоподателката е премахнала на мястото на проверката. Такова обстоятелство, обаче, липсва в направеното описание на нарушението, а от доказателствата по делото не се установява и обстоятелството дали така затъмнените стъкла ограничават видимостта на водача към пътя. Свидетелят Йорданов единствено посочва, че е била ограничена видимостта през страничните стъкла на автомобила, поради монтираното тъмно фолио върху тях, без да споделя впечатления дали и доколко се е виждало през тях. Самият факт на монтирано фолио върху стъклата, не означава автоматично, че водачът не е имал видимост към пътя, а съобщеният от актосъставителя факт, че монтирането на тъмно фолио върху стъклата представлява изменение в конструктивната част на стъклото, няма отношение към предмета на доказване по делото, защото такова нарушение не е вменено на жалбоподателката.

Следва да се отбележи и това, че съгласно разпоредбата чл.105, ал.3 от ЗДвП е допустимо намаляване прозрачността на стъклата по ал.1 само в границите на стойностите, определени в Правило №43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации. В Приложение 3, т.6.3.1.1.1. от цитираното Правило общата светопропускливост не може да бъде по-малка от 70 % при предни стъкла и други стъкла, които са разположени на място, необходимо за видимостта на водача. В настоящия случай, нито в описанието на нарушението е посочено каква е пропускливостта на предните странични стъкла с направеното затъмняване, нито от доказателствата по делото се установи нейната стойност. Това

обстоятелство е важно, тъй като за да ограничава видимостта на водача към пътя, е необходимо затъмняването на стъклата да води до светопропускливост по-малка от 70% и се явява елемент от фактическия състав на нарушението. Липсата му води до непълнота на описанието на нарушението и до неговата неяснота, което пък затруднява привлеченото към административнонаказателна отговорност лице да разбере какво нарушение му се вменява и адекватно да организира своята защита. Същевременно не посочването на това обстоятелство и доказателственото му необезпеченост, водят до невъзможността категорично и безспорно да се установи дали жалбоподателката е извършила и второто вменено ѝ нарушение, а горното съставлява основание за отмяна на процесното НП и в тази му част, като неправилно и незаконосъобразно.

Предвид всичко гореизложеното, съдът намира, че процесното НП, като неправилно и незаконосъобразно издадено, следва да бъде отменено изцяло и в двете му части.

По разноските:

На основание чл.63д от ЗАНН, страните имат право на разноси в настоящото производство, които се присъждат по реда на АПК. С оглед изхода на делото, право на разноси има жалбоподателката, но същата не прави изрично искане в тази насока, поради което съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горните мотиви, съдът: